

Nr 369.

Av herrar **Hedlund** i Rådomb och **Jonsson** i Skedsbygd, *angående utredning av frågan om ändrade bestämmelser för meddelande av fällande straffdom i en kollegial domstol.*

Det är otillfredsställande ur rättssäkerhetssynpunkt om en kollegial domstol kan döma till långvariga frihetsstraff med en knapp majoritet. Minoritetens uppfattning om att förutsättningarna saknas för straffets utdömande — exempelvis att gärningen ej blivit bevisad — kan mycket väl vara riktig. I ett sådant fall blir en oskyldig dömd. Det måste anses stötande för rättskänslan om en person nödgas avtjäna ett hårt straff, oaktat vissa av domstolens ledamöter finna att vederbörande ej bör fällas. Allmänheten måste i ett dylikt fall säga sig: här ha vi flera domare som äro lika skickliga, vissa ha funnit svaranden skyldig, andra anse att hans skuld icke bevisats. Det måste därför vara tveksamt huruvida han begått brottet, och ändå straffar staten honom; står detta verkligen i överensstämmelse med regeln hellre fria än fälla?

Vad vi här pekat på innebär uppenbarligen vissa missförhållanden. Säkerligen är det förenat med svårigheter att finna en godtagbar lösning, men saken är så viktig att de mest allvarliga ansträngningar böra göras för att få en ordning där dessa missförhållanden elimineras.

Under hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om en allsidig och förutsättningslös utredning av frågan huruvida och under vilka förutsättningar en kollegial domstol bör kunna meddela fällande straffdom om en minoritet inom domstolen röstar för frikännande.

Stockholm den 24 januari 1948.

Gunnar Hedlund.

Arvid Jonsson
i Skedsbygd.